

Лошо нѣщо е да ся помѣтя пѣкой отъ начала-та си когато сѣ правы.

# МАКЕДОНИЯ

## ВЪСТНИКЪ ЗА НАРОДА

Καὶ ὁσὸν προῦμα νὰ σαλευῇ τὴς ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ, ὅταν εἶνα ὁρθαί.

МАКЕДОНИЯ излѣзва за сега веднѣжъ на недѣлѣж-тъ въ сѣботѣ. — Цѣна придѣла-мена за години 4 бѣли меджидѣи за въ Цариградъ, а пѣтъ за по вънъ на всѣхъ — за шестъ мѣсеца 2 1/2 за въ Цариградъ а за по вънъ на всѣхъ 3. — За три мѣсеца 1 1/2 бѣло меджидѣи за всѣхъ.

Писма не освободены отъ пощенскѣ платж и нарѣчанія за вѣстникъ не сѣдружены съ придѣлаж-тъ не сѣ приѣмж.

Наумявами тѣзи отъ настоя-телитъ си, които не сѣ тристигили да внесжтъ напълно стойността на листо-ветъ които имъ испращамъ, да побър-затъ да ѣхъ доплатятъ, та при други-тъ си тежобѣ да пѣлмѣи и тѣжъ поне да теглимъ утѣшенія за нары.

### ЮЖНИТЪ СЛАВЯНИ, ПАН-СЛАВИЗМЪ И РУССИЗ-МЪ.

Въ бройтъ си отъ 13 юний, ний казахъ кон сѣ причинитъ които, споредъ на-шего мнѣнѣ, породихъ панславизмъ.

Ний доказамъ че думата *Панславизмъ* не означава *руссизмъ*.

Нѣколко извлеченія отъ тържественныя заявенія които дадохъ показватъ доста-точно, че ако разнитъ Южни славяни сѣ панслависты, тѣ не сѣ преданы парти-заны на Русіи, и напротивъ не сѣ боятъ отъ нищо друго толкѣи колкото да ги не сѣбѣжтъ въвѣ великатъ Сѣвернѣ Им-періи.

Ако теченіето на пѣнтѣ, на чувствата което даде причинъ да сѣ породѣ пан-славизмъ и да сѣществува отъ началото на този вѣкъ, думата твърдѣ скоро сѣ е съставила.

Въ 1841, Г. Кузентъ министръ на об-щенародното просвѣщеніе, установяваше въ Сорбонъ (сѣдалище на словеснитъ и учебнитъ факултеты, въ Парижъ), единъ курсъ за славянскѣ литтературѣ, който курсъ бѣше въвѣренъ на славнитъ Ми-кѣвичъ.

На декретътъ на Г. Кузена, Русіи от-говаряше сѣ панславизмъ.

Припознавахъ единъ славянский языкъ, и тогава бѣхъ принудены да припозна-жѣтъ единъ славянский народъ, едноро-денъ, сѣединенъ, и Русіи сѣ възползу-ваше отъ етнологическѣи и филологиче-скѣи погрѣшкѣ на Г. Кузена, за да сѣ тури на чело въ панслависткото движеніе, и да сѣ направи славянский центръ какъ-то Пруссіи, германскій центръ.

Истинната е, ний го вече казахъ, че Славянитъ иматъ толкѣи разны нарѣчїа колкото показватъ разны клонове отъ е-динъ и сѣмѣи фамиліи.

Всякой знае че Поляктъ не разбира на Русенитъ, и че Чехтъ сѣ намира въ сѣмѣсто положеніе съ Сърбинтъ, тѣи щото, отъ прочутитъ панславистскѣи кон-гресъ, повече познатъ подъ името: ет-нографическо московско изложеніе, ГГ. Ригеръ и Палацкы, представителитъ на Чехитъ въ Бохеміи, бѣхъ принудены да сѣ служатъ съ нѣмскій языкъ.

Това не е отъ малко любопытнитъ пѣща на конгресътъ, да гледа человекъ нѣмскитъ языкъ да служи за всичкитъ разискванія, за всичкитъ слова, на славян-скитъ представителѣ.

Ний нѣма да отказвамъ че въвѣ вѣр-мето на този конгресъ, наклонноститъ на Чехитъ особенно къмъ Русіи бѣхъ голѣмы.

Даже ГГ. Ригеръ и Палацкы сѣ оста-вихъ да сѣ увѣкѣтъ въ неумѣренность на языкъ, който наскърбява наистинѣ, о-собено когато произлиза отъ единъ тол-кѣи уменъ человекъ какъвто е първитъ.

Очевидно тѣ бѣхъ подъ влияніето на единъ нова лудостъ, *русофилскѣи луд-остъ*. Г. Ригеръ означаваше Поляктъ като лѣжливъ братѣ, обявяваше че тѣ еже-дневно посятъ една твърдъ голѣмѣи щетъ на великото панславистко дѣло, и че трѣбало, чрезъ най-строгитъ мѣрки, да ги направ-вятъ безеинны за да не могатъ да бѣдѣтъ

подъ неговѣтъ скиптръ бѣше славѣтъ, *благополучіето, свободѣтъ!*

Въ таквитъ заблужденія сѣ оставихъ да сѣ увѣкѣтъ толкѣи учены и отличны мѣжѣ на отечеството си, отъ любовъ на тѣхнитъ частны свободомысленія.

Но да оставимъ Чехитъ, които твърдѣ познахъ минѣлитъ си заблужденія, и кон-то разбрахъ, на конецъ, точнатъ цѣлѣ на добротѣтъ на едно *автократико-те-ократико-кезарско* правителство.

Да лодимъ на предметътъ си, сирѣчь на Южнитъ славяни.

Явно е че тѣзи послѣднитъ сѣ всякога обезпокоиваны отъ Русіи.

Подъ единъ подлогъ, добъръ или лошъ, който сѣ предначѣрта въ нужно вѣрме, дипломатически агенты, офицеры отиватъ дохождатъ, наблюдаватъ отъ всякъ страна, говорятъ, подотруватъ, организуватъ.

Никой почти не сѣ лѣжи отъ всичкитъ тѣзи колове, по тѣ успѣватъ да направ-вятъ единъ твърдъ голѣмѣи вѣрѣдъ на Сла-венитъ. Защото тѣ днесъ не могатъ да направятъ нищо едно народно движеніе, нищо да изразятъ желаніето си което е обаче естествено и законно въвѣ всичкитъ точки, безъ да сѣ не отдаде това дви-женіе, това желаніе, на русскы вліанія.

Ний го вече казахъ, и го повтарямъ. Южнитъ славяни, които, въ лонитъ дѣи намирѣхъ единъ подпорѣкъ, тѣи да кажѣтъ интересувана, по подпорка здрава въ Рус-іи, Славянитъ, естествено, иматъ нѣка-ква признателностъ къмъ Русіи.

Но отъ тукъ да ги мысли человекъ нѣкакъ присѣденины на царьтъ (русскій), далѣкъ работа и человекъ доброволно сѣ лѣжи когато иска за поддрѣжа тѣзи тезѣ.

Сърбитъ, Българитъ, Черногорцитъ, Славунитъ, Кرواتитъ (Хърватитъ) сѣ Славяни, тѣ искатъ да бѣдѣтъ Славяни, но не ще прѣсѣгажѣтъ да бѣдѣтъ Сърби, Българи, и пр. Да поддрѣжа человекъ про-тивното, ще кажѣ че зѣтъ ги познава.

Тѣзи отъ славянскѣи народы които сѣ независими, самоуправляеми, стара-йтъ сѣ да дадѣтъ на братія си тѣзи автономіи сѣ които сѣ тѣ наслаждаватъ. Тѣзи послѣднитъ, отъ другѣ странѣ, не сочатъ къмъ друго освѣнъ къмъ тѣзи автономіи и къмъ способъ да могатъ да образуватъ между тѣхъ сѣ единъ видъ сѣюзъ, конфедерация, сѣсъ сѣрѣдството на които тѣ ще могатъ да противостоятъ успѣшно на Русіи, въ случай ако тази послѣдната поиска да сѣлѣ въ едно тѣло славянскитъ народы които ѣхъ отдѣлятъ отъ цѣлѣтъ които тѣ прѣсѣдѣва.

Ако искамы да означимъ тѣзи цѣлѣ, ний ще кажѣмъ че Русіи сочи къмъ испѣлненіето на твърдъ славното завѣщаніе на Петра Великаго, но като припозна о-пасноститъ на правѣтъ линіи, тѣ измѣни тактикѣ.

Тѣ сѣ опитва, като подпомогва Юж-нитъ Славяни, да достигне до Адриати-ческото море, и да затвори тѣи Турціи между неѣи и морето

Този смѣлъ и величественъ планъ ще бѣде ужасно заплашителенъ за турскѣи имперіи ако Южнитъ Славяни сѣ показ-вахъ тѣи послушни на заповѣдитъ които произлизатъ отъ Санктъ-Петербургъ както нѣкоя сѣ пресса иска да направѣ да по-вѣрватъ това.

Но въ сегашното състояніе на тѣзи странѣ, явно е за всякой неирѣдубѣденъ умъ, че Русіи има едно твърдъ слабо вліаніе врѣхъ народитъ които прѣдставля-ватъ като нейны твърдъ послушни орѣдія.

Това което станѣ въ Сърбіи, и което

Въ единъ минутъ на заплашителнѣ кризѣ, тази русскѣи партія, за којѣто каз-вахъ че бѣла толкѣи могущественна, толкѣи силна, и която прѣдставлявахъ като господаръ на странѣтъ, не можѣ да успе да подотри нито единъ чело-вѣкъ, за да сѣ възползува отъ обстоятел-ството и да докара едно вѣстаніе благо-пріятно на деспотизмътъ, на московско-то честолюбіе.

Може ли да сѣ откаже нѣкой да не припознае точността на това рѣшеніе?

Толкѣи по-зѣтъ, защото не сѣ за о-плакваніе тѣзи които сѣ изваждатъ очн-тъ, за да не видятъ слѣдѣватъ свѣтлинѣ и блескажѣтъ истинѣ.

Нека да не сѣ опитва никой да прѣ-иначива нѣщата отъ истинѣтъ имъ смѣслѣ.

Южнитъ Славяни не сѣ сѣбѣжѣтъ орѣ-дія на русскитъ честолюбіи. Тѣ сѣ въз-ползуватъ отъ помощитъ които имъ пода-ватъ, но не искатъ никакъ да сѣ отказватъ отъ народитъ сѣ независимостъ, за да издѣйствуватъ несравнителното прѣиму-щество за да сѣ запознаятъ съ *кнутѣтъ*. Тѣ искатъ свободѣтъ, а не робство, и когато станѣтъ свободны, сѣединены, сѣ-юзены, увѣрени сѣмъ че ще прѣдставятъ най-силнитъ оплотъ срещу русскитъ по-кушенія.

Въ 1811, когато Наполеонъ I-ий сѣ намираше въ Варшавѣ, хрулна му една минутъ прѣзъ умѣтъ единъ величественъ идея, която злѣйтъ му геніи самъ въз-брани да ѣхъ не тури въ дѣйствиѣ.

Тази идея бѣше възобновленіето на старото Полско Царство, на което при-сѣдинявахъ единъ частъ отъ владѣніята на старитъ орденъ на тевтонскитъ ка-валеры, и което царство распростирахъ къмъ югъ, така що да допрѣ въ сѣмѣсто вѣрме до Балтійското и Черното море.

Планътъ бѣше достоенъ за геніитъ на Наполеонъ I, и прѣдставилъ голѣмы спо-лукѣи за успѣхъ; той имаше единъ сполукъ почти увѣренъ, и тургаше за напѣдѣтъ Русіи въ невѣзможностъ да бѣде вѣрѣдѣ-телна, да смущава европейскитъ миръ. За това този планъ сѣ изостави.

Не трѣба обаче да мыслимъ че този планъ не е былъ добръ и отъ дълбоко размыслѣнъ. Царьтъ на будущее царство бѣше вече назначѣнъ, и той бѣше ры-царскитъ Понятовскій, около когото сѣ осерѣдоточаваше всичкото поляшко дво-ранство.

Султанъ Селимъ на когото бѣхъ на-правили съобщенія, бѣше приѣлъ тѣзи съ-общенія на радо сърдце. Изведнѣжъ, Императорътъ сѣ уплаши като видѣ че тестъ му, австрійскитъ Императоръ, който изгубваше съ този планъ Краковіи и Лембергъ, сѣ обърнѣ срѣщу него въ това вѣрме когато той (Наполеонъ I) бѣше сѣ затытилъ въ пустинитъ на Русіи и уплашилъ сѣ бѣше да не види затворѣнъ исходѣтъ си отъ тѣзи пустини.

Политиката сѣ замѣни съ общото: проектътъ сѣ напуснѣ.

Това ще е за насъ единъ причинъ за вѣчно ядосване.

Днесъ, ний виждамы едно друго сѣрѣ-дство да възпрѣмъ Русіи, и това сѣрѣ-дство е сѣюзеніето (конфедерацията) на Южнитъ Славяни.

Ний не искамы да отнежѣтъ на Тур-ціи и на Австрійи Славянитъ имъ.

Ний искамы за тѣхъ автономіи и прѣимуществото да участвува, като Славяни, въ единъ Южно-Славянскъ кон-федераций сѣмѣи както Австрійскитъ Нѣм-цы имаша частъ отъ Германскѣи кон-

Подписка-та на спомоществованія ста-ва въ Цариградъ при Редактора и издателя на *МАКЕДОНИЯ* П. Р. Славейкова при *Одунъ-Канѣи* II-о 68. Статїи и писма за об-щеполезны работы помѣстватъ сѣ безъ пла-тѣж, а за чистѣи извѣстїи плаща сѣ по 2 гр. редѣтъ, а кога сѣ повтори по грошъ.

и Подписка на спомоществованія ставатъ и ри отреденитъ по вънъ настоятели, които и отговарятъ за вѣстникѣтъ.

### ЧЕХИТЪ СПРЯМО АВ-СТРИИ.

Между недоволнитъ въ австрійскѣи имперіи сѣ броятъ не токо партїи само нѣкакѣ, но и цѣлы народы. Подиръ при-мирѣніето на Маджаритъ съ Нѣмцитъ, пър-вы отъ недоволнитъ оставатъ днесъ Че-хитъ. Тѣ сѣ двойно оскѣрбены: едно отъ прѣнебръгваніето на историческитъ нѣи права и отъ тѣзи политикѣ, којѣто дър-жатъ относително къмъ тѣхъ Вѣнското ми-нистерство. Последното оскѣрбѣніе, кое-то има за изворъ систематическото лѣ-ганіе и дребнитъ хитруванія, раздражни Чехитъ още повече отъ колкото прѣно-бръгваніето къмъ тѣхнитъ исторіи. Тѣ никога не сѣ отричали нито пораженіето си при Бѣлѣтъ Горѣ, нито фанатическо-то нго на Іезуитѣтъ, — по тѣ сѣ оскѣр-баватъ до дълбочинѣтъ на душѣтъ си съ тѣзи безграничны притѣзніи, които зал-вива нѣмската партія, която сѣ обляга не на своитъ вещественъ и духовнѣи силѣ, којѣто нѣма тѣи въ чешкитъ земи, но сѣ обляга на правителственитъ произ-волъ на министерството и на намѣстни-чеството, които сѣ прикриватъ съ кон-ституціонны уставы, съставены въ ущербъ на чешкѣи народностъ.

Уставътъ за изборитъ въ пражскитъ сѣимъ дробѣ сѣ най-голѣмо искусство чеш-скитъ общины на окрѣги (нахїи), сѣ на-мѣреніе да включатъ въ тѣхъ поне части-чѣ нѣмскы элементъ; има съставенъ о-собны избирателны еснафѣжы за търгов-скитъ кѣмѣри, за фабрикантитъ зсѣмѣла-дѣлѣ сѣ право да сѣ избиратъ особенъ прѣдставителъ за отдѣлнитъ фамилїи; да-дено е още право на католическитъ епи-скопы да иматъ гласъ на Сеймѣтъ. При такѣжъ единъ наредѣ на избираниѣтъ, кои-то сѣ распростира и на вситъ другы прѣд-ставителны учрежденія, чешкѣи земи сѣ раздѣлены още между тритъ сѣмѣи. При таквитъ условія излѣзва че всякога може да тържествува тази партія, којѣто под-държа правителството. А между това Че-хитъ знайтъ твърдѣ добръ, че при единъ повечко справедливъ уставъ, като бы сѣ сѣединили депутатѣтъ отъ тѣхнитъ земи въ единъ сѣимъ, тържеството щѣне да бѣде на тѣхнѣ странѣ. Тѣ искатъ отъ правителството сѣ възможното задоволе-ніе на таквитъ условія; правителството никога не сѣ рѣшава да имъ отрече на право, напротивъ даже обѣщава ги съ о-бѣщанія, сѣ които безразсудно възбужда то надежды въ Чехитъ, и послѣ разва-ла тѣзи тѣхны надежды най-пагло. Рус-ската Императрица Екатерина II казу-вала, че само тогазъ е заплакала, кога-то сѣ е виждала че сѣ ѣхъ излѣгали за нѣщо, това показва че тѣя владѣтелка е познавала добръ човѣчeskото сърдце. Ето има вече тридесѣтъ години отъ какъ Чехитъ все ги лѣжатъ. Слѣдъ това мо-жемъ да разберѣмъ защо сѣ тѣхнитъ о-плакванія, тѣхнитъ незадоволенїи, и по-стоянната тѣхна оппозиция срещу Вѣн-ското министерство. Но вѣрме има отъ какъ негодованіето на Чехитъ не сѣ е изразявало тѣи краснорѣчиво, както въ послѣдното вѣрме.

Прѣди нѣколко мѣсеца чешкитъ вѣст-никъ *Народни Покрокъ* казуваше: Ако бы подиръ 1867-тъ годинѣ настѣпало на пра-во 1860-та та, то споредъ нашето мнѣ-ніе господарственното право на Чешкѣи коронѣ сега бы блѣскало съ пѣленъ блѣскъ на самостоятелностъ и не бы имало ве-че за какъво да сѣ сумняватъ въ него на такѣжъ вѣрме, когато нѣмското тиешла-





